

Tornai József

Király és királynő

Elmerülök benned, tengertelenség,
ahogy mindig is szétszóródtak atomjaim,
résztelenség, tértelen tér,
másodpercek nélküli idő,
személytelen lény, semmi-fogság,
megismerhetetlen ismeret, csöndtelen

csönd, személytelen lényeg, sebesség ellentéte,
mozgás-megtagadás, káprázó agy,
őrültséggel páros tisztán-áldás,
örökös üresség, villanásnyi teltség,
vajákos energiafölösleg,

szent és profán, megszólíthatatlan, ős,
túl a pusztuláson, halmok porkeveréke, tűz,
lángban építész, jégben altatsz,
sehol se vagy, mindenütt merő
kétségbeesés, érzelmetlen

és gondolatlan bátorság. Elmerülök benned
folttalan közöny, égbolttalan
túlvilág, lénytelen hatalom,
mindent magába-zabáló pára,
sötétség akarata, formák dobolása, hang,

hol nincsenek nyelvek,
se hangszerek, fojtogatás, köpülés,
árulás és más-azonosság, messze
mindentől, egybeszántva az úrral,

oda-vissza féltelenség
és lét, te, elfogadhatatlan és egyetlen,
számtalan és nulla-jelzésű
áttekinthetlenség, én és nem ő,
félelem és belenyugvás a
hullámvázba, fönséges

alattomoság, tört egész és szabadság
gyermeke, valami vigyáz rám,
elindít és visszadob a Tejút-
szakadékba. Zsoltárok zsoltára,
mondd meg, mi vagy?

Miért odi et amo, miért a részecskétlenül
kinyílt dob, miért vagyok itt,
miért létezem félszeműen,
megkegyelmezve,
te mindenhol-termékenység

kiszáradt rétje, omlékony törvény,
álom az átlátszóságon,
legyökerezett rokkantság, fölépülés,
himnusz a tapasz-nélküli
füleknek. A gond,

ami szétfelhőzik, istenek ólmelege,
kétségbe csavart nászadal,
nem kellesz nekem,
szerelmetlenség kapuja.

Elmerülök tengertelenségedbe,
visszaszórom atomjaidat
a hulladék-tartományba,
és mégse tudok semmit,
mégse ismerem föl a semmit.

Kiszolgáltatottság öröme, az én
és mi vitorlahúzó csomója,
szétvágva darabokra. Ki rakja
össze naprendszeried
érthetlenségét, Mindenség?

Embernek hívnak és növény-tülekedésnek,
fajtás állatoknak, spóráknak,
halálos sugárzásnak és gyógyerejű
elméleteknek, eltűnt atomok
találkozása,

semmi nagyszerűbb, semmi
tigrisfoltosabb, semmi jégagyarúbb
nincs, csak egyetlen
föltétel nélküli fátyol a király
duzzadó ágyékán, a királynő
szülőcsatornáján.

Az öreg varázsló titka

Azért vagyok, hogy ne legyek,
azért élek, hogy öljek,
azért nemzettem kölyköket,
hogy fájjanak, ha nőnek.

Éneket ezért írtam,
mert éjszakai énem
tudta, hogy holtomiglan
lesz hova elérjen.

Forrás mikor elapad,
a megsebesült őzek
lába örökké szabad:
álmukban kergetőznek.

Ettől féltettem magam is,
hát inkább rímbe szedtem
kilenc évtizedekig
mindent, mi lehetetlen.

Szerelemről, halálról
és erdők pusztulásán
egyre sirt a madárkór
az elpattant ég-hárfán.

Magányát aki szereti,
társat keres, ki hívebb,
akár begyógyult sebei
a ritkán verő szívnek.

Azon, hogy milyen szavakon
csodálkozik el nyelvem,
nem sejtheti, ki nyugalom
gyermekéként fölrebben.

Igen: megtalálni az igaz,
egyetlen nyílt jelzőt,
és tisztelni társaikat,
kiket ugyanaz eltölt.

Kimernéd-e a tengert,
mivel hát költő is vagy,
nemcsak lélek, kit megnyert
agyad a vágyaidnak?

Vállalod-e a hallgatást,
hogy annál burjánzóbb szót
tűzhess zászlódra legalább
te százszor is megbotló?

Nem a csúcsot, csak a hevét,
nem a varázslást, csak a formát
kell megtalálnod mielőbb,
te holtan is légtornász.

Ugrani egyik ágról a
másikra, míg a dolgok
legkivillanóbb záloga,
hogy semmiből kibontod.

Fogd hát a tollat, pillanat
szólít világot nyitni,
így biztos egytestvér marad
a benti és a kinti.